

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové, soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **BONVER WIN**, se sídlem Cholevova 1530/1, Hrabůvka, Ostrava-Jih, zastoupen JUDr. Stanislavem Dvořákem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Pobřežní 394/12, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2015, č. j. MF-39401/2014/34/2901-RK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze, ze dne 25. 8. 2021, č. j. 6 Af 16/2015 - 140,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne ze dne 25. 8. 2021, č. j. 6 Af 16/2015 - 140, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí ministra financí ze dne ze dne 28. 1. 2015, č. j. MF-39401/2014/34/2901-RK, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 27.695 Kč do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Stanislava Dvořáka Ph.D., LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 4. 2014, č. j. MF-81217/2012/34-4 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), podle § 43 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“), zrušil 21 svých rozhodnutí v částech týkajících se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 téhož zákona na území statutárního města Chomutov, a to pro jejich rozpor s obecně závaznou vyhláškou města Chomutov č. 2/2013 (dále jen „OZV 2/2013“).

[2] Ministr financí napadeným rozhodnutím rozklad žalobce zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil.

[3] Proti napadenému rozhodnutí ministra financí podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[4] Soud dospěl k závěru, že vzhledem k existenci OZV 2/2013, která regulovala provozování loterií a herních zařízení na území statutárního města Chomutov, byly dány podmínky k aplikaci § 43 zákona o loteriích.

[5] Dále se městský soud zabýval souladem OZV 2/2013 s právem Evropské unie. Považoval za nesporné, že dané provozovny navštěvovala zahraniční klientela, a byly tedy naplněny podmínky pro aplikaci unijního práva, respektive posouzení souladu vyhlášky s právem EU. Seznal, že odůvodnění právní regulace OZV 2/2013 sleduje legitimní cíl, jak jej definovala judikatura SDEU, a tento cíl byl v projednávané věci shledán a prokázán. Soud byl názoru, že obecný zájem a legitimní cíl na regulaci hazardu převážil nad žalobcovým ekonomickým zájmem a nutností nést náklady spojené s regulací. Prakticky okamžitý zákaz provozování loterií podle § 50 odst. 3 loterijního zákona v důsledku regulace OZV 2/2013 (tedy bez přechodného období) tak byl přiměřeným zásahem do vlastnického práva žalobce ve smyslu článku 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) nebo článku 17 Listiny práv Evropské unie. Právní regulace stanovená loterijním zákonem ve spojení s OZV 3/2012 není v rozporu s právem Evropské unie či s Úmluvou.

[6] Žalovaný ani ministr financí nezkoumali rozpor OZV 2/2013 s právem EU, i když tuto povinnost měli. Soud však shledal, že jejich rozhodnutí obsahovala právní úvahy stěžejní pro posouzení souladu OZV 2/2013 s unijním právem, a to přesně v duchu jím provedeného výkladu. Nesprávný názor žalovaného na otázku aplikace unijního práva tedy neměl vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť právní otázky rozhodné pro výrok rozhodnutí posoudil správně.

[7] Městský soud také neshledal dotčenou vyhlášku diskriminační. OZV 2/2013 posoudil pomocí tzv. testu 4 kroků (nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 63/04). Dospěl k závěru, že statutární město Chomutov nezneužilo zákonem mu svěřenou působnost a obecně závazná vyhláška ani neporušovala kritérium „rozumnosti“. Město předestřelo logické a racionální argumenty, které vedly k výběru uvedených dvou lokalit na jeho území, na kterých bylo možné provozovat vyjmenované loterie a jiné podobné hry.

pokračování

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel spatřoval nezákonnost napadeného rozsudku zejména v posouzení diskriminačního charakteru OZV 2/2013. Dle jeho názoru byla vyhláška diskriminační a její přijetí bylo výrazem libovůle statutárního města Chomutov. Výběr lokalit, kde bylo možné provozovat loterie a podobné hry, neodpovídal obecným důvodům, které vedly město k přijetí dotčené vyhlášky. Místa určená vyhláškou k provozování loterií se totiž nacházela na sídlištích a nesledovala tak zájem na ochraně dětí a mládeže. Vyhláška tedy nemohla obstát v testu přiměřenosti. Stěžovatel také nesouhlasil ani s odůvodněním, že loterie byly povoleny pouze v nemovitostech, které vlastnilo statutární město Chomutov. OZV 2/2013 také neobsahovala přechodné ustanovení a tím nesplňovala základní požadavky práva EU. Vyhláška tedy nesplňovala požadavek ochrany spotřebitelů, a proto byla nezákonná.

[10] Dále stěžovatel nesouhlasil s postupem městského soudu v tom, že nezrušil napadené rozhodnutí a nevrátil jej žalovanému k dalšímu řízení. Ministr financí se totiž nezabýval rozporem OZV 2/2013 s právem EU. Soud namísto toho konstatoval, že to na zákonnost rozhodnutí nemělo vliv, neboť právní otázky rozhodné pro výrok svého rozhodnutí posoudil správně.

[11] Žalovaný se ztotožnil s názorem městského soudu ohledně zákonnosti OZV 2/2013. Souhlasil také s postupem městského soudu, v tom rozsahu, kdy posoudil soulad vyhlášky s právem EU. Nicméně se neztotožnil se závěrem, že dané posouzení mohl provést již správní orgán.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Stěžejní otázkou v nyní souzeném případě je, zda byla OZV 2/2013 diskriminační, jelikož umožňovala provozování loterií a jiných podobných her pouze v nemovitostech na dvou vymezených adresách, které byly ve vlastnictví statutárního města Chomutov.

[15] Na úvod soud připomíná, že správní soudy vždy zkoumají, zda právní předpis nebo jeho ustanovení, která byla použita, na věc skutečně dopadají. Nejvyšší správní soud je povinen si takový úsudek učinit ne proto, že by k tomu byl zavázán § 109 odst. 4 s. ř. s.,

nýbrž proto, že tento úsudek je součástí vypořádání uplatněných kasačních důvodů, typicky podle § 103 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, které na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu nebo rozsudku krajského soudu, mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, č. 1926/2009 Sb. NSS)

[16] Pro posouzení kasačních námitek je tedy nejdříve nutné zodpovědět otázku, zda ministr financí při přezkumu prvostupňového rozhodnutí, potažmo následně městský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí, použili na věc dopadající platnou a účinnou obecně závaznou vyhlášku.

[17] Pro lepší přehlednost Nejvyšší správní soud stručně rekapituluje skutkový stav souzeného případu. Ministerstvo financí zrušilo rozhodnutím ze dne 3. 4. 2014 stěžovateli povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, na území statutárního města Chomutov, a to pro jejich rozpor s OZV 2/2013. Tato vyhláška ze dne 17. 6. 2013, omezila provozování výherních zařízení pouze na dvě vymezené adresy, na kterých se nacházely nemovitosti v majetku města. Ministr financí následně napadeným rozhodnutím ze dne 28. 1. 2015 zamítl rozklad stěžovatele a rozhodnutí žalovaného potvrdil. V závěru však ministr financí uvedl, že regulační úmysl statutárního města Chomutov omezit loterie a podobné hry byl také potvrzen přijetím nové obecně závazné vyhlášky č. 2/2014, která s účinností od 1. 1. 2015 zakazovala hazard na celém území města. Existenci vyhlášky č. 2/2014 následně žalovaný potvrdil také ve vyjádření k žalobě. Tuto skutečnost ověřil Nejvyšší správní soud dotazem statutárnímu městu Chomutov. To v reakci (založené ve spisu pod č. j. 1 As 312/2021 - 42) odpovědělo, že vyhlášku č. 2/2014 vydalo zastupitelstvo města dne 15. 9. 2014. Oznámení o přijetí vyhlášky bylo vyvěšeno na úřední desce města od 19. 9. 2014 do 6. 10. 2014. Vyhláška pak v souladu s jejím čl. 3 nabyla účinnosti dne 1. 1. 2015. Napadené rozhodnutí ministra financí bylo tedy vydáno již za účinnosti novější vyhlášky č. 2/2014.

[18] Z výše uvedeného tedy plyne, že napadené rozhodnutí ministra financí bylo vydáno již za účinnosti nové obecně závazné vyhlášky statutárního města Chomutov č. 2/2014. Nicméně z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že povolení byla zrušena z důvodu rozporu s OZV 2/2013. Následně se i městský soud zabýval otázkou souladnosti OZV 2/2013 s právem EU a otázkou, zda podmínky v ní stanovené nejsou diskriminační.

[19] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje pravidlo, podle něhož správní orgán vychází při vydání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde je v době rozhodování (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Pokud správní soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu (zpravidla odvolacího orgánu) dle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, pak i samo rozhodnutí (odvolací) musí vycházet ze stavu v době svého vydání (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 68/2008 - 126, zejména body 36 a 37). „Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního řízení (např. již rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26). I to mohlo být důvodem, proč zákonodárce nepovažoval za nutné speciálně toto

pokračování

pravidlo kodifikovat do konkrétních ustanovení, na rozdíl od řízení přezkumného. V přezkumném řízení podle správního řádu, se posuzuje soulad s právními předpisy podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. I když tedy není výslovně stejný princip zmíněn v ustanoveních upravujících postup správního orgánu na prvním stupni, není důvod se domnívat, že zákonodárce měl v úmyslu uplatňovat tento princip pouze v přezkumném řízení. Takový postup by jistě byl naprosto absurdní. Nutil by totiž správní orgán v prvním stupni vydat rozhodnutí, o kterém by ovšem všichni jeho aktéři věděli, že bude zrušeno v řízení odvolacím nebo v jiném řízení“ (rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79).

[20] Správní řízení je rovněž ovládáno zásadou jednotnosti řízení. Tato zásada (mimo jiné) znamená, že řízení až do vydání rozhodnutí o řádném oprávněm prostředku představuje jeden celek, tedy totéž řízení zahrnuje jak řízení odehrávající se před správním orgánem prvního stupně, tak i případné odvolací řízení. Tato řízení se tedy pojímají dohromady ve svém komplexu. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů proto tvoří jeden celek. Odvolací či rozkladový orgán může nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškolbrtnutí“ (popřípadě doplnit chybějící či strohá odůvodnění) podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47). To znamená, že celá věc přechází k rozhodnutí na nadřízený orgán, který odpovídá (ve stejném rozsahu jako správní orgán I. stupně) za správné a úplné zjištění skutkového a právního stavu.

[21] Nutnost přihlížet k právnímu a skutkovému stavu (zde tedy k existenci novější vyhlášky č. 2/2014) plyne i z logiky věci. Ne vždy totiž bude novější úprava pro stěžovatele stejně nebo dokonce méně příznivá, jak je tomu v nyní posuzované věci (v podrobnostech níže). Je představitelná situace, kdy by naopak obec přijala vyhlášku, která povoluje mírnější podmínky k provozování loterií, nebo by dokonce omezující vyhlášku zrušila úplně. I z těch důvodů je tedy nutné v řízení o rozkladu (či odvolání) přihlížet také k úpravě novější.

[22] Jak soud již výše uvedl, ministr financí v napadeném rozhodnutí posuzoval správnost postupu správního orgánu I. stupně s ohledem na již neplatnou OZV 2/2013. Tím se dopustil nesprávného postupu, jelikož vzhledem k uvedenému měl postupovat dle právního a skutkového stavu v době svého rozhodování. Tím založil i nezákonnost napadeného správního rozhodnutí. Měl tedy posoudit, zda byly dány podmínky pro zrušení povolení k provozování loterií a podobných her stěžovateli prvostupňovým rozhodnutím i podle novější vyhlášky č. 2/2014.

[23] Taktéž městský soud se v napadeném rozsudku měl zabývat souladem napadeného rozhodnutí s novější vyhláškou č. 2/2014. Posuzoval však případ s ohledem na OZV 2/2013, na základě které došlo ke zrušení dotčených povolení k provozování loterií a podobných her prvostupňovým rozhodnutím.

[24] Jak plyne ze správního spisu a spisu městského soudu, byl si žalovaný vědom skutečnosti, že statutární město Chomutov přijalo novou vyhlášku regulující provozování loterií a podobných her. Dále ze zmíněných spisů plyne, že OZV 2/2013 omezovala

provozování loterií na dvě konkrétní adresy. Novější vyhláška zakázala provozování loterií na celém území města. Tato úprava je proto přísnější a pro stěžovatele nepřinesla žádnou výhodu.

[25] Stěžejními otázkami nyní řešeného sporu je, zda může být povolení k provozování loterií a her zrušeno na základě vydané obecně závazné vyhlášky obce, zda je tento postup a také dotčená vyhláška v souladu s právem EU, a zda případně není vyhláška diskriminační.

[26] Městský soud se výše uvedenými otázkami (zejména možností zrušení povolení na základě přijetí obecně závazné vyhlášky a souladu tohoto postupu s právem EU) zabýval, ale s ohledem na OZV 2/2013. Nejvyšší správní soud si je vědom obecnosti některých závěrů městského soudu, které lze aplikovat na veškeré obecně závazné vyhlášky omezující provozování loterií. Nicméně má však za to, že je nutné posoudit případ s ohledem na soulad novější vyhlášky č. 2/2014 s právem EU. Nejvyšší správní soud se tímto posouzením nemůže zabývat, jelikož „[v] řízení o kasační stížnosti je sice možno za splnění zákonných podmínek (zejm. § 104 odst. 4, § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) provádět dokazování a zjišťovat skutečnosti a řešit právní otázky nezjišťované resp. neřešené v řízení před krajským soudem. Nelze však v podstatné míře nahradit činnost krajského soudu, neboť by tím byla popřena odlišná (kontrolní) role kasační instance a v neúnosné míře posunuta k instanci první přezkumné. Jinak řečeno - doplňovat řízení a s konečnou platností posoudit sporné otázky může Nejvyšší správní soud jen tehdy, zůstává-li program sporu i v řízení před ním v podstatných ohledech v mezích vytýčených řízením před krajským soudem (za těchto podmínek je naopak tato aktivní role instance rozhodující o kasační stížnosti žádoucí, neboť napomáhá rychlosti a hospodárnosti řízení, aniž by snižovala kvalitu a důkladnost přezkumu sporných otázek)“ (usnesení rozšířeného senátu č. 1926/2009 Sb. NSS).

[27] Jak plyne z výše uvedeného, ministr financí nezohlednil při vydání napadeného rozhodnutí skutkový a právní stav, který tu byl v době vydání rozhodnutí, jelikož přezkoumal prvostupňové rozhodnutí s ohledem na OZV 2/2013 a nikoliv s ohledem na novější vyhlášku č. 2/2014, která byla platná a účinná v době vydání napadeného rozhodnutí.

[28] Městský soud se v napadeném rozsudku následně také zabýval souladem OZV 2/2013 s požadavky národního práva a práva EU, aniž by jakkoliv reflektoval to, že stěžovatel v žalobě brojil svými argumenty právě proti novější a v té době platné a účinné vyhlášce č. 2/2014.

[29] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že jak ministr financí, tak i městský soud byli povinni posoudit možnost zrušení povolení k provozování loterií a podobných her s ohledem na novější vyhlášku č. 2/2014, která byla platná a účinná v době vydání napadeného rozhodnutí. Měli se zabývat jejím souladem se zákonem, s ústavním pořádkem a rovněž s právem EU. Jelikož takový postup nezvolili, zatížili řízení vadou, kterou nemůže Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti napravit.

[30] Městský soud žalobu zamítl namísto toho, aby rozhodnutí ministra financí pro uvedenou vadu řízení zrušil a zavázal jej povinností odůvodnit soulad novější

pokračování

vyhlášky č. 2/2014 se zákonem, s ústavním pořádkem a rovněž s právem EU. Napadený rozsudek je tedy nutné zrušit, přičemž zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před ním byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí městského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit rozhodnutí ministra financí a věc mu vrátit k dalšímu řízení, neboť ani ministr financí se v napadeném rozhodnutí nevypořádal se skutečností, že OZV 2/2013 nebyla v době vydání rozhodnutí platná, jelikož byla nahrazena novější vyhláškou č. 2/2014. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí ministra zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[31] V dalším řízení bude třeba, aby se ministr financí zabýval námitkami stěžovatele s ohledem na platnou obecně závaznou vyhlášku statutárního města Chomutov a posoudil mimo jiné také její soulad s právem EU. Vodítkem pro vypořádání námitek by měl být „katalog“ požadavků popsany v rozsudku *Berlington Hungary* v bodech 58, 62-65, 69-72, 80-81, 87-88, se shrnutím v bodě 92 (či obdobně body 40 až 56 rozsudku Soudního dvora *Pfleger*, nebo body 35 až 48 rozsudku Soudního dvora ze dne 22. 6. 2017, *Unibet International*, C-49/16, EU:C:2017:491)

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Jak již bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je opodstatněná, proto rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že důvody pro takový postup byly dány již v řízení před městským soudem, zrušil Nejvyšší správní soud rovněž rozhodnutí ministra a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[33] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek městského soudu a současně zruší i rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského (městského) soudu (viz § 110 odst. 3 větu druhou s. ř. s.).

[34] Stěžovatel měl ve věci úspěch, proto má vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), v tomto případě na zaplacení soudního poplatku za žalobu (3.000 Kč), za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby (1.000 Kč) a za kasační stížnost (5.000 Kč) a na právní zastoupení. Zástupce stěžovatele učinil ve věci 4 úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, dále jen „advokátní tarif“], sepis a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], doplnění žaloby ze dne 8. 12. 2015 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a sepis a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Vyjádření stěžovatele v reakci na pokračování v řízení o kasační stížnosti a další doplnění žaloby ze dne 3. 5. 2017 v řízení u městského soudu nevzal Nejvyšší správní soud v potaz, neboť náklady na ně nepovažoval za důvodně vynaložené. Náklady zastoupení za každý z těchto úkonů

právní služby činí 3.100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]; tato částka se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů advokáta (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy činí 13.600 Kč.

[35] Dále náleží zástupci mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby (návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti) ve výši 1.550 Kč (jedná se o odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5, advokátního tarifu ve výši jedné poloviny v souladu s návětím § 11 odst. 2 advokátního tarifu, jelikož návrh na přiznání odkladného účinku žaloby je svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za tento úkon právní služby proto náleží 1.850 Kč.

[36] Jelikož zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, musí být náhrada nákladů na právní zastoupení navýšena o DPH v sazbě 21 % na částku 18.695 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení, kterou je žalovaný povinen vyplatit stěžovateli k rukám jeho právního zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, tak činí 27.695 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2022

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu